

Akademie múzických umění v Praze
FAMU, Katedra stříhové skladby
Veronika Hlinková

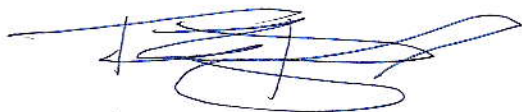
Posudek vedoucího teoretické bakalářské práce
Tendence vyprázdněné narace v díle Carlose Reygadase v kontextu postupů současné kinematografie

Oslovení od Veroniky Hlinkové, abych se stal vedoucím její teoretické bakalářské práce, přišlo jen několik měsíců před termínem jejího odevzdání. Důvodem, proč jsem se této úlohy ujal, bylo zjištění, že Hlinková nepatří ke studentům, kteří psaní na poslední chvíli odkládají. Ukázalo se, že její již rozpracovaný text nejenže svým rozsahem přesahuje požadovanou délku diplomky, ale současně nemá charakter pouhých výpisků nebo triviálních poznámek. Text Hlinkové na mne zapůsobil jako výsledek autentické potřeby pochopit zákonitosti kinematografie i světa, ve kterém se rozvíjí. Podobná, subjektivně vnímaná potřeba porozumět okolnímu dění přirozeně vede k velkému rozptylu námětů a prvním úkolem proto bylo škrtnání a hledání nosného a přesněji definovaného tématu práce.

Přesto však předkládaná diplomová práce nemá obvyklý argumentační oblouk vedoucí od formulování výzkumné hypotézy směrem k jejímu potvrzení. Spíše jde o strukturovanou úvahu nad povahou současné kinematografie, kterou vyvolalo setkání s filmy vyprázdněné narace. Takto nazývanou filmovou tvorbu Veronika Hlinková vnímá nejen jako esteticky neobvyklá a působivá umělecká díla, ale jsou pro ni i příležitostí, jak se kriticky vymezit vůči následkům stereotypně uchopených narativních postupů i k fungování současného neoliberálního světa. Film vnímá jako příznak doby, v čemž jí pomáhá její obeznamenost s mnohými teoretickými či filozofujícími diskurzemi. V závěru práce přiložený Seznam citovaných zdrojů nepředstavuje všechno, co autorka k tématu přečetla, což je v celku dnešních studentů nepochybně výjimečné.

Doporučuji předloženou práci k úspěšnému obhájení s návrhem hodnocení velmi dobře. Důvodem návrhu kvalifikace je pochybnost, zda je text dostatečně argumentačně přesvědčivý: Do jaké míry jsou filmy vyprázdněné narace a jejich řeč ve skutečné opozici vůči filmového mainstreamu a do jaké míry jejich výjimečnost jen potvrzuje „toxicitu“ současné kultury, schopné pohltit jakoukoliv výjimku? Tuto pochybnost by jistě mohl rozptýlit závěr práce, který je spíše aktivistickým apelem než syntézou jednotlivých analýz, které Veronika Hlinková v hlavním textu provádí.

V Praze, 10. června 2019

doc. Tomáš Pospíšyl, PhD.
Katedra teorie a dějin umění
Akademie výtvarných umění v Praze

tomas.pospisyl@avu.cz
+420 602 373076